

Cormac McCarthy
NEM VÉNNEK VALÓ VIDÉK

Fordította
BART ISTVÁN

Cormac McCarthy

NEM VÉNNEK
VALÓ VIDÉK

MAGVETŐ
BUDAPEST

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Cormac McCarthy: *No Country For Old Men*,
Alfred A. Knopf, New York, 2005

Copyright © Cormac McCarthy, 2005
Hungarian translation © Bart István, 2008

I

Egyszer juttattam valakit gázkamrába. Huntsville-ben. Egyetlen egyszer. Már letartóztatni is én tartóztattam le és a koronatanú is én voltam. Kétszer vagy háromszor is elmentem meglátogatni a börtönben. Tán inkább háromszor. Utoljára a kivégzése napján. Törvényesen nem kellett volna de én elmentem. Habár nem szívesen. Egy tizenéves kislányt ölt meg és mondhatom sose jókedvemből látogattam hát még a kivégzése napján de úgy éreztem el kell mennem. Az iratokban az állt hogy szerelemföltésből tette de nekem elmondta hogy szó se volt szerelemről közte meg a lány között. Csak úgy találkoztak vele pedig hát nagyon fiatalka volt még. Ő is csak épp betöltötte a tizenkilencet. Nekem elmesélte hogy amióta csak az eszét tudta mindig is meg akart ölni valakit. Azt mondta hogy ha kiengednék újra megtenné. Azt is mondta hogy tudja hogy a pokolra jut. A saját fülemmel hallottam tőle. Nem is tudtam mit gondoljak. Én ilyen emberrel még azelőtt nem találkoztam és az jutott az eszembe hogy hátha valami új

emberfaj lehet. Végignézttem ahogy beleszíjazták a székre aztán rácsukták az ajtót. Tán kicsit ideges volt de máskülönben nem látszott rajta semmi. Azt hiszem tényleg tudta hogy negyedóra múlva a pokolban lesz. Ebben biztos vagyok. Azóta is sokat törtem a fejem ezen a dolgon. Szívesen elbeszélgetett az emberrel. Engem mindig seriffnek hívott. Csak épp én nem tudtam hogy mit mondjak neki. Mert mit mondjon az ember az olyannak aki maga bevallja hogy neki nincsen lelke? Mért is mondana neki valamit is? Mindenesetre sokat gondolkoztam róla. De ez még semmi se volt ahhoz képest hogy mi jött még azután.

Azt mondják hogy a szem a lélek tükre. Én nem tudom hogy az ő szeme minek a tükre volt vagy minek nem és azt hiszem most már nem is fogom megtudni. Csak azt tudom hogy másképpen is lehet nézni a világot és van is olyan szem amely másképpen látja és épp ide akarok kilukadni. Mert velem aztán úgy elbánt hogy soha a büdös életben nem hittem volna hogy ide jutok. De valahol odakinn a pusztában lakik egy próféta igazi hús-vér próféta aki a pusztítás prófétája és én nem szeretnék találkozni vele. Tudván tudom hogy igazán létezik. Mivel láttam a művét. Velem egyszer történt meg hogy rám nézett az a szem. Még egyszer nem vállalom. Többször nem kockáztatok és nem fogok magamtól elébe állni. Nemcsak azért mert öregebb lettem. Bár csak úgy volna. Még azt se mondhatnám hogy azért mert az ember az ilyesmit vagy akarja vagy nem. Mert azt én

mindig is tudtam hogy aki arra vállalkozik amire én annak nem szabad félni a haláltól. Ez úgy igaz ahogy mondom. Nincsen ebben semmi nagyolás meg semmi mert az ember csak teszi a dolgát. De ha félsz mindjárt megérezik rajtad. A szívveréseden. Azt hiszem főleg arról van szó hogy ki mit hajlandó elvállalni. És azt hiszem a lelkét kellene kockára tenni az embernek. Azt meg én nem akarom. Azt hiszem most már soha többé.

A járőr aki behozta odaállította Chigurh-t az iroda sarkába hátrabilincselte kézzel ő meg letelepedett a forgószerkezetébe levette a kalapját feltette a lábát az íróasztalra aztán a mobilján felhívta Lamart.

Akkor érkeztek. Az altisztnek valami tartály lógott a vállán olyasféle mint a tüdőtagulásos betegek oxigénpalackja. Az ingujja alatt meg egy gumicső vezetett egy kábító pisztolyhoz amely éppen olyan volt mint amilyent a vágóhídon használnak. Vagy nagyon hasonló. Megnézheti ha bemegy az örsre. Én a saját szememmel láttam. Isten bizony.

Amikor felállt a székéből leakasztott egy kulcsot az övén lógó kulcskarikáról és kinyitotta a bezárt íróasztalfiókot hogy elővegye belőle a fogdakulcsokat. Közben kissé előre hajolt. Ekkor Chigurh hirtelen leguggolt a hátrabilincselte kezét áthúzta maga alatt a térde alá. Aztán letette magát a földre hanyatt dőlt és a láncot a felhúzott lába alatt előre rántva könnyedén s ruganyosan talpra ugrott. Mintha ki

tudja mióta gyakorolná már. Két összebilincselts öklével lesújtott az altiszt fejére aztán felugrott a levegőbe és két térdrel nyakon rúgta majd a láncsal lehúzta a fejét.

Lezuhantak a padlóra. Az altiszt megpróbálta bedugni a kezét a lánc alá de hiába. Chigurh meg fektében térdét az altiszt testének feszítve húzta maga felé az összebilincselts kezét. Az altiszt vadul hadonászott és rúgkapált s közben megindult oldalvást fekvő a padlón körbe-körbe felrúgta a szemetes kosarat és kerekesszékét a szoba túlsó végébe repítette. Egy rúgással becsapta az ajtót és jobbra-balra hengergözve maguk köré csavarta a hosszú szőnyeget. Hörögve szedte a levegőt és vért öklendezett. A saját vérébe fulladt bele. De Chigurh csak egyre erősebben húzta. Csontig vágott a bilincs széle. Az altisztnek felszakadt a jobboldali nyaki ütőere és a sugárban kilövellő vér a szoba szemközti falára freccsent aztán onnan széles csíkokban csurgott le a padlóra. A rúgkapálás lassult aztán megszűnt. Már csak rángatózott. Aztán egészen elcsendesedett. Chigurh rajta feküdt és mélyeket lélegzett. Amikor feltápáskodott levette a kulcskarikát az altiszt övéről kiszabadította magát a bilincsből az altiszt revolverét a nadrágja övrészébe dugta aztán kiment a mosdóba.

Hidegvizet csurgatott a csuklóira amíg el nem állt a vérzés a fogával csíkokra szaggatott egy törülközőt azal bekötözte magát aztán visszament az irodába. Felült az íróasztalra és az ott álló ragszalagtartóról letépdesett

darabokkal rögzítette a kötést s közben a padlóról fölfelé meredő halottat nézegette. Amikor végzett kivette a hulla zsebéből a tárcáját kivette belőle a pénzt begyűrte az ingzsebébe és a tárcát ledobta a földre. Levette róla a légtartályt fogta a kábitó pisztolyt kiment az udvarba és beült a járőr-kocsiba beindította a motort hátramenetbe kapcsolta aztán kihajtott az utcára.

Az országútra érve kinézett magának egy viszonylag új típusú Ford kupét melyben csak a vezető ült s aztán bekapcsolta a villogót és megnyomta a sziréna gombját. A Ford lehúzódt az útpadkára. Chigurh beállt mögéje leállította a motort a vállára akasztotta a légtartályt aztán kiszállt. A Ford vezetője a visszapillantó tükörben nézte ahogy jön előre hozzá.

Valami nincs rendben? kérdezte.

Kérem uram szálljon ki a gépkocsiból.

A férfi kinyitotta az ajtót és kiszállt. Miről van szó? kérdezte.

Kérem álljon kissé távolabb a gépkocsitól.

A férfi kissé félrehúzódt. Chigurh látta amint megjelenik a szemében a kétely az előtte álló vérfoltos alak látán de akkor már késő volt. Olyan mozdulattal mint egy hittérítő Chigurh a férfi fejére tette a kezét. A légpumpa dugattyúja kis cuppanó hangot adott majd kattant egyet mint amikor becsukódik egy ajtó. A férfi hangtalanul lerogyott a földre egy kis kerek lukkal a homlokán mely-

ből vér bugyogott elő s lecsorgott a szemébe kimosva belőle a világ lassan tűnő képét. Chigurh letörölte a kezéről a vért a zsebkendőjével.

Csak nem akartam hogy összevérezd a kocsit – mondta.

Moss a csizmája sarkát a bazalttörmelékbe mélyesztve ült a hegygerincen és az alatta elterülő sivatagot pásztázta a nagy tizenkettes német látcsövével. A kalapja hátratulva a tarkójára. A könyöke a térdére támasztva. A vállán átvetve egy .270-es kaliberű nagyöblű '98-as Mauser szép rétegelt jávorfa és dió tussal. Unertl gyártmányú távcső volt rászerezve ugyanolyan fényerejű mint a látcsöve. Az antilopcsorda nem egészen egy mérföldnyire volt tőle. Alig egy órája kelt csak fel a nap és a hegy meg a sziklák hosszú árnyéka még messze előre kivetült a kiszáradt ártér síkjára. Ott feketéllett valahol Moss árnyéka is a többi közt. Leeresztette a látcsövét és körülnézett a tájon. Messze lenn délen Mexikó goromba hegyei. Eladdig a folyó kanyarulatai. Nyugat felé meg a határvidék kiégett sárgás lapálya. Kiköpte a szájában összecsomósodott nyálat és szája szélét a vászon munkásinge vállába törölte.

Fél perc alatt le tudná teríteni az egész csapatot. Öt-hüvelykenként eltolva a löszöget ezer yardról. A lőállás amit kinézett magának egy hosszú törmelékkúp görgetegének a végében volt jócskán lőtávolon belül. Csak épp majd' egy órába telik majd mire odaér az antilopok meg szél ellen legeltek tőle. Legfeljebb az játszott a kezére hogy éppen nem fújt.

Amikor leért a sziklagörgeteg végébe óvatosan felegyenesedett és a szeme az antilopokat kereste. Nemigen távolodtak el attól a helytől ahol utoljára látta őket de még mindig legalább hétszáz lábnyira voltak tőle. Látcsövén újra szemügyre vette az állatokat. Porszemek táncoltak a légtérben és a hőség is eltorzította a képet. A talaj fölött gyöngyházködben por és pollenfelhő lebegett. Több fedezék már nem kínálkozott az antilopokig és csak egy lövése volt.

Kissé előbbre kúszott a kavicson lehúzta az egyik csizmáját és kirakta egy sziklára megtámasztotta rajta a csövet aztán a puskaszíjat a karjára tekerte a hüvelykjével kibiztosította a závarzatot és belenézett a távcsőbe.

Az antilopok a fejüket feltartva álltak megdermedve és mind feléje néztek.

A fene egye meg – suttogetta.

A nap a háta mögött volt és aligha a távcső lencséje csilant bele a szemükbe. Egyszerűen csak észrevették.

A puska elsütő billentyűje kilencunciás nyomásra volt

beállítva Moss óvatosan a vállához szorította a fegyvert megint belenézett a távcsőbe és a célkeresztet kissé feljebb igazította a magából legtöbbet mutató állat hátánál. Pontosan tudta hogy százyardonként milyen görbét fog leírni a golyó. Csak épp a távolságban nem volt biztos. Új-ját a ravasz hajlatára helyezte. Az aranyláncon a nyakában hordott vaddisznóagyar odafeküdt a könyöke mellé a kavicsok közé.

A nagy kaliber és a csőfék dacára a puska felugrott amikor elsütötte. Amikor újra belenézett a távcsőbe azt látta hogy az állatok ugyanúgy állnak mint az előbb. A 150 grain súlyú golyónak csaknem egy egész másodpercbe telt hogy odaérjen a hangnak viszont kétszer annyi időbe. Az antilopok csak álltak és nézték a becsapódó golyó által felszapott porbokrétát. Aztán egyszer csak nagyot ugrottak és szinte azonnal teljes sebességgel elvágattak a lapályon s mögöttük még hosszan dörgött a sziklákról vissza-visszaverődő lövés öblös döreje amíg szét nem terült a szélezen ásító síkság kora reggeli magányos csöndjében.

Moss felállt és elnézett utánuk. A szeméhez emelte a látcsövét. Az egyik állat lemaradt a többitől bicegett az egyik lábára és Moss arra gondolt hogy a golyó alighanem visszapattant a kőkemény földről és a bal hátsó fertályába fúródott. Előrehajolt és kiköpte a szájában öszszegyűlt nyálat.

A fene egye meg – mondta.

Nézte hogyan tűnnek el déli irányban a köves bakhá-
tak mögött. A vöröses-sárga fátyolos porfelhő hosszan ott
lebegett a mozdulatlan reggeli légben mígnem lassan le-
ülepedett. Csendes és üres volt a száraz völgyteknő. Mint-
ha mi sem történt volna. Moss leült felhúzta a csizmáját
fogta a puskáját kiugratta a kilőtt hüvelyt betette az ing-
zsebébe aztán becsukta a závárt. Szíjánál a vállára kerít-
tette a puskát és elindult.

Legalább negyven percbe telt mire átért a völgyteknő
túoldalára. Aztán nekivágott a megdermedt lávafolyam
enyhe de annál hosszabb kaptatójának elballagott a ge-
rinc délkeleti végéig és a hegyfokról letekintett a síkság-
ra ahol az állatoknak az imént nyoma veszett. Látcsövél-
vel lassan végigpásztázta a tájat. Nagy fekete farkatlan
kutyát pillantott meg a síkon loholni. Alaposabban is
szemügyre vette. Hatalmas feje volt a füle megkurtítva
és csúnyán bicegett. Ekkor a kutya megtorpant s egy da-
rabig állva maradt. Hátrafelé nézett. Aztán tovább koco-
gott. Moss leeresztette a látcsövet és szabad szemmel né-
zett a kutya után.

Hüvelykujját a puskaszíjba akasztva kalapját hátratul-
va tovább baktatott a gerinc vonalát követve. Az inge há-
tán már átütött az izzadság. Sziklafal mellett haladt el kő-
bevésett primitív rajzok alatt. Akár több ezer évesek is le-
hettek. Akik odavésték vadászok voltak akárcsak jómaga.
Más nyomot nem hagytak maguk után.

A hegygerinc kőgörgetegben végződött s azon vitt lefelé egy meredek csapás. Kétfelől apró kaktuszliliom és macskafark kóró. Letelepedett egy kőre a könyökét megtámasztotta a térdén és a látcsövével szemügyre vette az elébe táruló terepet. Egy mérföldnyire lenn a kiszáradt meder lapályán három járművet vett észre.

Leeresztette a látcsövet hogy teljes széltében lássa a tájat. Aztán megint belenézett a látcsőbe. Úgy látta emberek hevernek a járművek körül. Megvetette a csizmája sarkát a kőtörmelékben és beállította a látcső fókuszát. Megállapította hogy a járművek négy kerék meghajtású pickupok és furgonok vagy talán Bronco terepjárók hatalmas terepabronccsal csörlőkkel és tetőlámpákkal felszerelve. A körülöttük heverő emberek alighanem halottak voltak. Leeresztette a látcsövet. Aztán újra a szeméhez emelte. Megint leeresztette aztán nem csinált semmit csak ült a kövön. Semmi sem mozdult. Sokáig elüldögélt még azon a kövön.

Amikor a kocsik közelébe ért a puska tusát a csípőjének támasztva a karjára fektette és kibiztosította. Aztán megállt. Körbetekintett aztán alaposan megnézte magának a kocsikat. Mindegyiken golyónyomokat látott. Helyenként közvetlenül egymás mellett sorakoztak a lukak s ebből tudta hogy a támadók automata fegyvert használtak. Az ablakokban nemigen maradt üveg és a gumik laposak voltak. Moss hosszan állt és figyelt. Hallgatózott.

Az első jármű vezetője holtan borult a kormányra. A kocsi mögött két további hulla hevert a ritkás de magas elsárgult fű között. A földön fekete alvadt vértócsák. Megint megállt és fülelt. Nem hallott semmit. Csak a legyek zúgását. Hátrakerült a kocsi mögé. Nagy fekete kutya hevert döglötten a földön olyasféle mint amilyent a síkon látott loholni. Hasba lőtték és kiömlött a bele. Kisé távolabb egy harmadik hullát pillantott meg. Hasmánt hevert a földön. Benézett a kitört ablakon a kormányra dőlt halottra. Látta hogy fejbe lőtték. Csupa vér volt minden. Hátraballagott a második járműhöz de az üres volt. Aztán odament a harmadik hullához. Sörétes dugattyús puska hevert mellette a fűben. Rövid csöve volt és a tusa helyén pisztolyagy. Húszöltényes dobtár volt rászerezve. A csizmája orrával megbökte a halott csizmáját aztán körbehordozta a tekintetét a környező dombokon.

A harmadik jármű megemelt karosszériájú füstös üvegű Bronco volt. Felnyúlt a kilincshez és kinyitotta az ajtót. Egy férfi nézett szembe vele a volán mögül.

Moss visszahőkölt és ráfogta a puskáját. Az ember arca véres volt. Szárazon mozgott az ajka.

Agua cuate – mondta. Agua por dios.

Fekete nejlonhevederrel felszerelt rövidcsövű H&K géppisztoly hevert az ölében. Moss elvette a fegyvert aztán hátrább lépett a kocsitól.

Agua – mondta a férfi. Por dios.

Nincsen vizem.

Agua.

Moss nyitva hagyta az ajtót a géppisztolyt a vállára akasztotta és ellépdelt. A férfi a szemével követte. Moss előlről megkerülte a Broncót és a vezetőfülke túlsó ajtaját is kinyitotta. Felhúzta a fogantyút és előredöntötte az ülést. Az ülések mögötti rakteret fémesen csillogó hőszigetelő paplan borította. Moss felhajtotta a szélét. Egyforma téglá nagyságú nejlomba burkolt csomagok. A szemét a kormánynál ülő férfin tartva elővette a kését és felhasította az egyiket. Valami száraz barna por folyt ki belőle. Megnyalta a mutatóujját belemártotta a porba és megszagolta. Aztán a nadrágjába törölte az ujját visszatakarta a csomagokat és távolabbra húzódva a kocsitól megint körül fürkészett a tájon. Seholy semmi. Kissé arrébb lépdelt és látcsővel is szemügyre vette a környező dombokat. Mögötte a megkövült lávafolyam. Dél felé meg a lapály. Elővette a zsebkendőjét visszament a kocsihoz és mindent letöröltetett amihez hozzáért. A kilincset az emeltyűt a takaró fémes felületét és a nejlonsomagolást is. Megpróbálta felidézni hogy nem nyúlt-e még ezen kívül valami máshoz is. Visszament az első terepjáróhoz. Zsebkendővel fogta meg a kilincset kinyitotta az ajtót és benézett. Kinyitotta a kesztyűtartót és oda is benézett aztán visszacsukta. Alaposan megnézte magának a kormánynál ülő halottat. Nyitva hagyta az ajtót megkerülte a kocsit és kinyitotta a

túlsó ajtót is. Szinte szitává volt löve. A szélvédő is. Valami kiskaliberű fegyver lehetett. Hat milliméteres. Vagy talán négyes sörét. A lukából ítélve. Kinyitotta az ajtót megnyomta az ablakemelő gombját de az akku le volt merülve. Becsapta az ajtót megállt a kocsi mellett és a tekintetével a környező alacsony dombokat pásztázta.

Leguggolt lekanyarította a válláról a puskát és lefektette a fűbe. Fogta a géppisztolyt és a tenyere élével kinyitotta az adagolót. A töltényűr be volt töltve de a tárban már csak két lőszer maradt. Megszagolgatta a csövét. Kivette a tárat és a puskáját az egyik vállára véve a géppisztolyt a másikra visszament a Broncóhoz és odadugta a tárat a kocsiban ülő férfi orra alá.

Otra – mondta. Otra.

A férfi bólintott.

En mi bolsa.

Beszél angolul?

Nem kapott választ. A férfi az állával mutogatva próbálta megértetni magát. Moss észrevette hogy két tár dudorodik ki a vászonzekéje zsebéből. Benyúlt a kocsiba és elvette tőle a tárat de mindjárt vissza is hőkölt. Vér és ürülékiszag csapta meg az orrát. Az egyik teli tárat behelyezte a fegyverbe és a másik kettőt zsebre tette.

Agua cuate – hajtogatta egyre a férfi.

Moss körbe tekintett.

Mondtam már – mondta. Nincs vizem.

La puerta – mondta a férfi.

Moss kérdően nézett rá.

La puerta. Hay lobos.

Nincs itt semmiféle farkas.

Sí sí. Lobos. Leones.

Moss a könyökével becsukta az ajtót.

Visszament az első pickuphoz megállt mellette és benézett a nyitott jobboldali ajtón. Ez az ajtó ép volt az ülés azonban itt is vérfoltos. Az indítókulcs is ott volt még a helyén és Moss benyúlt a kocsiba elfordította a kulcsot aztán megnyomta az ablakemelő gombját. Az ablaküveg táblája lassan előkúszott az ajtóból. Két golyóütötte luk volt rajta és belülről ráfröccsent megszáradt vérpettyek. Ez elgondolkoztatta. Lenézett a lába elé. Ott is vérfoltokat látott. És véres volt a fű is. Felemelte a tekintetét és elnézett a furgon mellett dél felé amerről a kocsik jöhettek. Úgy látszik valaki itt a végsőkig kitartott. Mégpedig nem az a cuate a Broncóban aki vízért könyörgött neki.

Kiballagott a kiszáradt ártérre nagy kört írt le amíg olyan helyre nem ért ahonnan nézve a lapos árnyékok már kirajzolták neki a gyér fűben a keréknyomokat. Elindult a nyomokon délnek. Százlábnyt tett csak meg amikor rábukkant a menekülő nyomára. Attól fogva azt követte mígnem megint véres fűre bukkant. Követte a vérfoltokat.

„Nem jutsz messzire öregem” mondta magában. „Lehet hogy te még azt hiszed. De nem fogsz.”

Akkor otthagyta a nyomot és felment a legmagasabb bucka tetejére a hóna alatt tartva a kibiztosított H&K-t. Dél felé fordította a látcsövet és lassan tüzetesen szemügyre vette a tájat. Semmi. Ujjaival az ingére csüngő vaddisznóagyart babrálta.

Szerintem mostanra már valami árnyékban ücsörögsz – mondta magában – és jönnél visszafele. És se neked se nekem semmi esélyünk hogy meglássuk a másikat.

Leguggolt és a könyökét a térdére támasztva látcsövel végigpásztázta a völgyteknő végében emelkedő sziklás magaslatokat. Aztán keresztbe tette a lábát és még lassabban mint az előbb egyenként is szemügyre vette a szikla alakzatokat. Leeresztette a látcsövet és csak ült és várt.

Nagy hülyeség lenne ha most lelövetnéd magad – mondta maga elé. Úgyhogy inkább ne nagyon ugrálj.

Hátrafordult és föl nézett a napra. Körülbelül tizenegy óra lehetett. Azt se tudjuk hogy a múlt éjjel történt-e a dolog. Az is lehet hogy már két napja. Vagy akár három.

De valószínűleg ma éjjel volt.

Könnyű szél kelt. Hátratolta a kalapját megtörölte a homlokát a selyemkendőjével aztán visszagyűrte a nadrágja farzsebébe. A völgyteknő peremét nézegette főleg egy alacsony sziklás hegynyúlványt a keleti szélén.

A sebzett állat se megy hegynek fel – mondta. Az nem létezik.

Beleizzadt mire felért a sziklás tetőre. Már majdnem

delelőn állt a nap. Messze északon egy vonatát látott döcögni a hőségtől reszkető síkságon. Körülbelül tízmérföldnyire lehetett. Vagy talán tizenötre. A 90-es úton haladt. Leült újra elővette a látcsövet és tekintetét végighordozta az innen elébe táruló tájon. Aztán egyszer csak megállt a kezében a látcső.

Egy kőgörgeteg aljában valami kis kék dolgot pillantott meg. Hosszan nézte a látcsövével. Nem látott semmi mozgást. A környéket is alaposan szemügyre vette. Aztán tovább figyelt. Majd' egy órába is telt mire felkászálódott és megindult lefelé.

A halott egy sziklának dőlve hevert a földön a lába közt egy kibiztosított rendőrségi nikkelezett .45-ös automatával. A sziklának vetett háttal ülhetett aztán amikor meghalt oldalt hengeredett. Nyitva volt a szeme. Mintha nézne valamit. Valami nagyon apró dolgot a fű között. Körötte véres volt a föld és véres volt a szikla is mögötte. Alighanem azért volt még vörös a vér mert a szikla árnyékában még nem érte a nap. Moss felvette a földről a pisztolyt a hüvelykujjával megnyomta a reteszelő gombot és visszaresztette a kakast. Leguggolt és megpróbálta a férfi nadrágjába törölni a tusról a vért de már nagyon rászáradt. Felegyenesedett és a pisztolyt betűzte az övébe a háta mögé aztán hátratólta a kalapját és az ingujjával letörölte a homlokáról a verejtéket. Vastag bőr aktatáska állt a halott ember mellett és Moss mindjárt tudta hogy mi van

benne. Olyan biztos volt a dolgában hogy szinte valami rémület fogta el bár maga sem tudta miért.

Amikor végül is rászánta magát hogy felvegye a földről csak pár lépésnyire vitte aztán leült a fűbe és letette maga mellé a puskát. Szétvetett lábbal ült az ölében a géppisztollyal és a térde közé állított aktatáskával. Kicsatolta a két bőrszíjat és felpattintotta a sárgaréz zárat aztán felhajtotta a táska lapját de mindjárt vissza is hajtotta.

A táska színültig volt százdollárosokkal. Kötegelve lepecsételt banki szalaggal átkötve és mindegyiken az állt hogy \$ 10.000. Nem tudta mennyi lehet az egész de azért sejtette. Csak ült és nézte aztán megint visszahajtotta a táska lapját és ült tovább lehorgasztott fejjel. Ott látta maga előtt az egész életét egy kupacban. Nap mint nap hajnaltól sötétedésig mind a holta napjáig ott volt előtte az egész élet. Belefért volna mindenestül ebbe a bőr aktatáskába.

Felemelte a fejét és elnézett a kőgörgeteg fölött. Könnyű szél támadt észak felől. Hűvös szél. De a nap is tovább süttött. Egy óra volt. Odanézett a fűben heverő halottra. Drága krokodilbőr csizmát viselt mely megtelt vérrel és a vér már kezdett átütöni rajta és megfeketedett tőle a csizma bőre. Eddig tartott az élete. Itt ért véget. Ahol dél felé a távolban hegyek magaslanak. Szél borzolja a fűvet. És csönd van. Visszazárta a táska zárját becsatolta a szíjakat felállt és a vállára kanyarította a puskaszíjat aztán fogta az aktatáskát meg a géppisztolyt és betájolta magát az árnyéka után.

Úgy gondolta bízvást visszatalál a kocsijához és úgy képzelte hogy talán majd éjszaka gyalog kel át a sivatagon. Arrafelé azonban sok volt a csörgőkígyó és tudta hogy ha éjnek idején megmarja egy akkor valószínűleg ő is beáll a sorba és az aktatáska a tartalmával egyetemben új tulajdonoshoz kerül. Ellenkező esetben viszont világos nappal kell átvágnia a síkságon gyalog a vállán egy automata lőfegyverrel és egy több millió dollárt tartalmazó aktatáskával. Ráadásul semmi kétség sem fért hozzá hogy lesz valaki aki keresni fogja ezt a pénzt. Esetleg több valakik is.

Arra gondolt visszamenne azért a rövidcsövű sörétes puskáért meg a tárákért. Erős bizodalma volt ebben a fegyverben. Meg arra gondolt hogy a géppisztolyt viszont otthagyja. Végtere is automata fegyverért automatikusan börtön jár.

Végül is semmit sem hagyott ott aminthogy a kocsikhoz sem ment vissza. Toronyiránt vágott neki az útnak hol a bazaltgörgeteg nyúlványai közti hasadékokban haladt hol meg a dimbes-dombos nyílt fátlan síkon. Késő délután lett mire elérte azt a bekötő utat amelyen a hajnali szürkületben időtlen időkkal azelőtt elindult. Aztán körülbelül egy mérfölddel följebb ott állt a pickupja.

Kinyitotta az ajtót és odaállította a puskát az ülés mellé. Megkerülte a kocsit kinyitotta a sofőrülés ajtaját megemelte a fogantyút előrehúzta az ülést és betette mögéje az aktatáskát meg a géppisztolyt. A .45-öst és a látcsövet

az ülésre tette beült és amennyire csak lehetett a lábával hátrtolta az ülést aztán bedugta a kulcsot a gyújtásba. Levette a kalapját hátradőlt és a fejét nekitámasztotta a hátsó ablak hideg üvegének. Lehunyta a szemét.

Amikor az országúthoz ért lelassított átzötyögött a sárfogó rácson amely a tehenek miatt volt odafektetve a földút torkolatába aztán kifordult az aszfaltozott útra és bekapcsolta a világítást. Nyugatnak indult Sanderson felé és minden sebességkorlátozást betartott. A város keleti végén álló benzinkútnál megállt cigarettáért meg megivott egy pohár vizet aztán befordult a Sivatagi Park felé beállt a lehorgonyzott lakókocsi mellé és leállította a motort. Odabenn világosság volt.

Ha száz évig élek se lesz még egy ilyen napom ebben az életben – mondta. De mire kimondta már meg is bánta.

A kesztyűtartóból elővette az elemlámpát aztán kiszállt kivette az ülés mögül a géppisztolyt meg az aktatáskát és bemászott a lakókocsi alá. Hanyattfeküdt szemügre vette az alját. Olcsó plastik csövek és pozdorja lemez. Foszló szigetelőanyag. Fogta a H&K-t bedugta egy sarokba és ráhúzta a szigetelő paplant. De még maradt egy kicsit a lakókocsi alatt. Ott feküdt hanyatt és gondolkodott. Aztán az aktatáskát maga után húzva előmászott leporolta magát fölment a lépcsőn és benyitott.

A felesége a díványon hevert TV-t nézett és Coca Colát iszogatótt. Föl se nézett. Három óra van – mondta.

Talán jöjjenek vissza később?

A felesége megfordult a díványon végigmérte a férfit aztán tovább nézte a tévét. Mi van abban a táskában?

Egy csomó pénz.

Akkor jó.

Moss kiment a konyhába és kivett egy sört a hűtőszekrényből.

Ideadnád a kocsikulcsot?

Hova mész?

Cigiért.

Szóval cigiért.

Igen Llewelyn. Cigarettaért. Itt ültem bezárva egész nap.

Mit szólnál egy kis ciánhoz? Vagy azt nem szereted annyira?

Add már ide azt a rohadt kulcsot. Majd kiülök az udvarba bagózni.

Moss belekortyolt a sörbe aztán bement a hálószobába fél térdre ereszkedett és betolta a táskát az ágy alá. Visszament a nappaliba.

Vettem neked cigarettát – mondta. Mindjárt behozom.

Ott hagyta a sört a pulton kiment és kivette a pickupból a két doboz cigarettát a távcsövet a vállára kerítette a .270-est bevágta a pickup ajtaját és visszament a lakó-

kocsiba. Odaadta a cigarettát a feleségének és megint bement a hálószobába.

Honnan van az a pisztoly? szolt utána a nő.

Jó helyről.

Vetted?

Találtam.

A nő felegyenesedett ültében. Llewelyn!

Moss visszajött a hálószobából. Na mi van? kérdezte.

Mit üvöltözl itt nekem?

Mennyit adtál ezért a vacakért?

Mért kell neked mindent tudni?

Tudni akarom hogy mennyit adtál érte.

Mondtam már. Találtam.

Egy frászt találtad.

Moss letelepedett a díványra fölrakta a lábát a dohányzó asztalra és belekortyolt a sörébe. De akkor se nem az enyém. Nem vettem pisztolyt. Érted?

Még szép.

Kibontotta az egyik cigarettásdobozt kivett belőle egy szálat és rágyújtott az öngyújtójával. Hol voltál egész nap?

Elmentem neked cigarettáért.

Tudod mit? Nem is vagyok rá kíváncsi miket műveltél.

Moss a sörét szürcsölgette. Bólintott. Akkor jó.

Azt hiszem jobb is ha nem tudok róla.

Ha sokat jártatod a szádat elviszlek hátra és jól megkefélek.

Milyen nagy a pofád!

Jól van. Csak csináljad.

Az a spiné is ezt mondta mi? kérdezte a nő.

Na csak várj. Befejezem a sörömet aztán majd megbeszéljük hogy miket mondott a spiné.

Amikor felébredt 1:06-ot mutatott az éjjeliszekrényen álló digitális óra. Hanyatt feküdt az ágyban és a mennyezetet bámulta. A kinti higanygőz lámpa hideg kék fénye halvány derengésbe vonta a hálósobát. Olyan volt mint a téli holdvilág. Volt benne valami távoli ami a csillagokra emlékeztette. De hozzászokott már. Minden jobb mint sötétben aludni.

Lerúgta magáról a takarót és kiült az ágy szélére. Elnézte a felesége meztelen hátát. A párnán szétterült haját. Lenyúlt a takaróért és betakargatta vele a vállát aztán felkelt és kiment a konyhába.

Elővett egy üveg ásványvizet a jégről lecsavarta a kupakját és a nyitott hűtőszekrény ajtón át kihulló fényben belekortyolt. Aztán csak állt a kezében a palackkal miközben páracseppek gyűltek a hideg üveg falára és nézett ki az ablakon az országúti lámpák felé. Hosszan állt ott.

Amikor visszament a hálósobába fölszedte a földről

az alsónadrágját felhúzta aztán kiment a fürdőszobába és becsukta maga mögött az ajtót. Aztán átment a másik hálószobába előhúzta a táskát az ágy alól és kinyitotta.

A padlón ült a térde közé fogott táskával és könyékiig beletúrta a pénzbe aztán kiszedegette a táskából. A kötegek hús sorban heverték egymáson. Visszarakosgatta a pénzt aztán a padlóhoz ütögette a táskát hogy a kötegek vissza- rendeződjenek a helyükre. Annyiszor tizenkettő. Fejben is ki tudta számítani. Két egész négy tized millió. Csupa használt bankjegyben. Aztán csak ült és bámulta a pénzt. Ez komoly dolog. Nem csak egy szerencsés véletlen.

Becsukta a táskát becsatolta a szíjakat és visszadugta az ágy alá. Aztán felállt és kinézett az ablakon. A csillagokat nézte a várostól északra húzódó sziklás hegygerinc fölött. Minden csendes volt. Még kutyaugatás se hallatszott. De nem a pénz miatt riadt fel álmából. Mind meghaltatok egészen? tette fel magának a kérdést. Ugye nem?

A felesége felébredt az öltözködés neszeire és feléje fordult az ágyban.

Llewelyn?

Tessék.

Mit csinálsz?

Öltözök.

Hová mész?

El.

Hová mész drágám?

Valamit elfelejtettem elintézni. Mindjárt jövök vissza.

Mit akarsz csinálni?

Kihúzta a fiókot kivette belőle a .45-öst kiugratta a tárat ellenőrizte aztán visszatolta a helyére és a pisztolyt az övébe dugta. Megfordult és a feleségére nézett.

Megyek elintézek valamit a kurva életbe és ne rinyálj mert úgylis elmegyek. Ha nem jövök vissza mondd meg anyámnak hogy szeretem.

Llewelyn az anyád már rég meghalt.

Akkor majd megmondom neki én.

A felesége felült az ágyban.

Llewelyn a frászt hozod rám. Valami baj van?

Nincsen semmi baj. Aludj tovább!

Aludjak tovább?

Mindjárt itt leszek.

A kurva életbe Llewelyn.

Visszafordult az ajtóból és a feleségére emelte a tekintetét. És mi van ha az lesz hogy nem jövök vissza? Akkor ezek lesznek az utolsó szavaid hozzám?

A felesége magára kapta a pongyoláját és kiment utána a konyhába. Moss elövelt a mosogató alól egy üres műanyag demizsont és odatette a csap alá.

Van róla fogalmad hogy hány óra van?

Van.

Drágám én nem akarom hogy elmenjél. Hová mész egyáltalán? Nem akarom hogy elmenjél.

Én se akarok elmenni de muszáj. Nemsokára visszajövök. De ne várj meg ébren.

Beállt a kivilágított benzinkúthoz leállította a motort elővette a térképet a kesztyűtartóból széthajtogatta az ülésen és hosszan tanulmányozta. Végül bejelölte a helyet ahol a kocsikat sejtette aztán berajzolta magának az oda vezető utat visszafelé a Harkle-mezei marhalegelőig. Jó terepgumija volt és még két tartalék is de ez nagyon nehéz terep lesz. Elnézegette a térképre húzott vonalat. Aztán előrehajolt újra megnézte magának a domborzatot és másik vonalat rajzolt a térképre. Aztán meg csak ült és nézte a térképet. Amikor beindította a motort és kifordult az országútra éppen negyed három volt az út üres és a rádió se szólt ezen a távoli vidéken még csak nem is sercegett.

A kerítéshez érve kiszállt kinyitotta a marhajárás sorompóját áthajtott rajta aztán megint kiszállt és behúzta maga mögött aztán megállt a pickup mellett és hallgatta a csöndet. Aztán visszaült a volánhoz és megindult délnek a földúton.

Nem kapcsolta be a négykerék meghajtást és óvatosan kettes sebességben haladt. A hold még nem volt sehol de fénye fátyolos derengést bocsátott a feketén kirajzolódó hegyek elébe. Lefelé fordult arra amerre aznap reggel leállította a pickupt valami használatlan régi szekérúton amely keletnek haladt a Harkle-mezőn keresztül. Ami-

kor aztán felkelt a hold sápadt dagadt és idomtalan pofája úgy fénylett a hegyek felett hogy az egész tájat bevilágította és Moss el is oltotta a fényszóróit.

Fél óra múlva megállt és a gerincen végiglépkedve kiement a kis emelkedő tetejére és lenézett kelet és dél felé. Ragyogott a hold. Minden kékből úszott. A síkon jól látszott az égen átvonuló felhők árnyéka. Meg-megiramodva amikor a hegyoldal fölé értek. Elüldögélt a varas kérge földön törökülésben. Seholy egy prérifarkas. Seholy semmi. Ami mexikói drogkereskedő lehetne. Hát igen. Végül is mindenkinek kell lenni valaminek.

Amikor visszaült a pickupba letért a csapásról és csak a holdvilágra hagyatkozott. Elhaladt a völgy felső végében kiugró bazaltfok alatt aztán megint délnek fordult. Jó memóriája volt ismerős vidéken járt. Olyan terepen melyet aznap reggel már alaposan szemügyre vett a gerincről. Megint megállt és kiszállt fülelni. Amikor visszaült lefeszegette a mennyezetvilágítás műanyag fedelét kivette az izzót és betette a hamutartóba. Aztán az elemlámpával a kezében újra belemerült a térkép tanulmányozásába. Amikor legközelebb megállt nem szállt ki csak leállította a motort és ott ült a kocsiban leeresztett ablakkal. Sokáig.

A völgykatlan felső végétől félmérföldnyire állította le a kocsit fogta a vizes demizsont és az elemlámpát betette a farzsebébe. Aztán fölvette az ülésről a .45-öst és az uj-

jával benyomva a zár nyelvét halkan becsukta az ajtót az-
tán megindult lefelé a lapályon álló kocsik felé.

Ott voltak ahol hagyta őket a kilótt abroncsukon gub-
basztva. A csőre töltött .45-össel a kezében lassan lopa-
kodva közelített feléjük. Körülötte minden csendes volt.
Talán a hold miatt. Csak a tulajdon árnyéka követte de
azt is sokallotta. Ronda érzés volt. Hívatlan vendégnek
lenni a halottak közt.

De inkább csak ne hívogassatok – szólt oda nekik. Még
nem tartozom közétek. Egyelőre.

A Bronco ajtaja tárva-nyitva állt. Amikor ezt meglát-
ta megtorpant és azonnal fél térdre ereszkedett. A demi-
zsont maga mellé állította a földre.

Na te seggfej – mondta. – Most megnézheted magad.
Ez a hülyék sorsa.

Lassan megfordult maga körül és körülnézett a hold-
világos tájon. Nem hallott mást csak a saját szívdobogá-
sát. Legörnyedt és odalopózott a kocsihoz aztán a nyitott
ajtóhoz érve benézett rajta. A férfi a kormányra dölve ült.
Oldalvást mert még rajta volt a biztonsági öv. Körülötte
mindenfelé friss vér. Moss előhúzta az elemlámpáját rá-
borította a tenyerét és felkattintotta. Fejbe lőtték. Semmi
lobos. Semmi leones. A lefogott elemlámpát az ülések mö-
götti raktérre irányította. Üres volt. Lekapcsolta az elem-
lámpát és egy darabig csak állt ott. Aztán lassan megin-
dult arra ahol a többi hulla hevert. A rövidcsövű sörösés

puska nem volt sehol. A hold már az égbolt negyedénél járt. Szinte nappali világosság volt. Úgy érezte magát mint egy bogár egy befőtt üvegben.

Félúton járt a völgykatlan oldalában a pickupja felé tartva amikor valami megtorpantotta. Lekuporodott s a kibiztosított pisztolyt tartó kezét a térdére tette. A holdfényben jól látszott a tetőn álló kocsi. Összehunyorította a szemét és elnézett kissé távolabbra a pickup mellett hogy jobban lássa. Ott állt mellette valaki. Aztán semmi.

Látod nincs az a hülyeség ami ki ne telnék tőled. De most meghalsz.

Bedugta a .45-öst a háta mögé az övébe és lassú futólépésben megindult a bazaltgörgeteg felé. Valahonnan a távolból autómotor indítása hallatszott. Fönn a tetőn felgyulladtak egy autó fényszórói. Futásnak eredt.

Mire odaért a kőgörgeteghez a zárt pickup már félúton járt a völgy felé. A fényszórók ugrálva táncoltak a gödrös sziklás terepen. Körülnézett hogy nem bújhatna-e el valami mögé. Lehasalt a gyér fűbe és a fejét a két kinyújtott karja közé rejtette aztán várt. Vagy észreveték vagy nem. Várt. A kocsi elhaladt mellette. Amikor elment Moss felkelt és görnyedten mászva megindult föl felé a hegyoldalban.

Félúton megállt és mélyeket lélegzett de csak a foga közt szűrve a levegőt mert közben megpróbált hallgatózni. A reflektorok valahol alatta lehettek. De nem látta a fé-

nyüket. Tovább mászott. Kissé magasabbra érve visszaneézett és most már ki tudta venni a síkon álló járművek fekete körvonalait. Akkor a kocsí megfordult és a reflektorokat kioltva újra fölfelé indult a hegyoldalban.

Moss a kövekhez lapulva feküdt a földön. Fénysugár ugrott végig a bazalttömbökön aztán vissza. A kocsí lelassított. Hallotta hogy a motor üresben dohog. Jó nagy motor lehet. A fényszóró újra végigsöpört a sziklákon.

„Na jól van” mondta magában. „Legalább véget ér ez a kínlódás. Az lesz a legjobb mindenkinek.”

Felmorgott a motor aztán megint alapijaton. A kipufogó mély hörgő hangot hallatott. Isten tudja micsoda nagy dög lehet. A kocsí kisvártatva tovább haladt a sötétben.

Amikor felért a gerincre lekuporodott előhúzta a háta mögöl a .45-öst bereteszelte aztán visszadugta az ölébe. Észak aztán kelet felé kémlelt. A terepjárónak nyomma sem volt.

Na milyen érzés lenne az ócska kis kocsídban ülni a sarkadban ezzel a cirkálóval?

Aztán rájött hogy azt a pickopot valószínűleg soha az életben nem látja többé.

„Sebaj” mondta magában. „Nem ez az egy lesz amit többé sose lát az életben.”

A völgykatlan túlsó végében megint felgyulladtak a fényszórók. Moss hasra vetette magát. Figyelte merre indul. Visszafele indult.

Az a nagy kérdés hogy ha az ember egyszer biztos benne hogy erre kujtorog valaki az ő kétmillió dollárjával akkor mikor hagyja abba a keresést?

Hát éppen ez az. Valószínűleg soha.

Feküdt a földön és hallgatózott. Már egy ideje nem halotta a motorzúgást. Még várt egy kicsit aztán felkelt és megindult lefelé a gerinc túloldalán. Közben meg a vidéket pásztázta a szeme. Odalenn a holdvilágnál szélesen s némán terült el a kiszáradt folyómeder. Arra nem mehet más út meg nincsen.

Na öcskös most mi a terved?

Majd én megmondom mit csináljál. Szerintem üljél be a pickupba menjél le szépen a völgybe és adjál egy kis vizet annak a bitangnak.

A hold magasan állt az égen és egészen kicsi volt. Elindult oldalvást a lejtőn és közben a szemét az alant elterülő síkon tartotta.

Node van-e benned elég elszántság? tette fel magának a kérdést.

Van hát.

Akkor minden rendben.

Megint meghallotta a motorzúgást. A terepjáró a hegyfok alatti omladék bazaltszikláit megkerülve közeledett és a síkság peremét követte a holdvilágnál eloltott lámpákkal. Moss lehasalt és meglapult a sziklatömbök közt. Folyton a skorpiókon meg a csörgőkígyókon járt az esze

mintha anélkül is nem lett volna elég nagy bajban. A kereső fény szüntelen pásztázta a hegyoldal szikláit jobbról balra aztán meg balról jobbra módszeresen. Moss nem mozdult.

A kocsi elment a völgy végébe aztán megfordult. Kettesben haladt néha megállt és olyankor üresben járt a motor. Moss előrébb csúszott hogy jobban lásson. Beütötte a fejét valami éles sziklába és vér csurgott a szemébe a homlokáról. Nem is emlékezett rá hogy mikor szerezte a sebét. A tenyere élével kitörölte a szeméből a vért aztán a kezét a nadrágjába dörgölte. Elővette a zsebkendőjét és a homlokára szorította.

Mi lenne ha dél felé menne le a folyóhoz.

Meg lehet próbálni.

Arrafelé nem annyira nyílt a telep.

Azzal még nem sokra megyünk.

Megállt és a zsebkendőt még mindig a homlokára szorítva felnézett az égre. Sehol egy felhő a láthatáron.

Pedig mire kivilágosodik kellene valami jó helyet találni.

Otthon az ágyban. Az lenne a legjobb.

Hosszan tanulmányozta a kékes holdfényben úszó néma folyómedret. Hallgatag hatalmas halott kőarána. Várt. Azelőtt is elfogta már ez az érzés. Más vidéken. Nem hitte volna hogy visszatér.

Nagyon hosszan várakozott. A kocsi nem tért vissza.

Moss délnek indult a gerinc mentén. Megállt és hallgatózott. De se farkas se semmi.

Mire leért a cserepesen repedezett folyómederbe kelet felé az ég alján sápadt fénycsík jelent meg. Ilyenkor a leg-sötétebb az éjszaka ennél feketébb már nem lesz. A síkság a folyó kanyarulatai felé nyúlt tova. Még egyszer megállt hallgatózni aztán futólépésben indult tovább.

Hosszú volt az út a folyóig és még mindig legalább két-száz yardnyira volt tőle amikor megint meghallotta a motorzúgást. Közben a hegygerinc fölött már szürkén derengett. Amikor visszapillantott már a felvert port is látta az ég alján. Még legalább egy mérföldnyire voltak. A hajnali csöndességben csak mint egy motorcsónak hangja valami tó közepe felől. Szinte ártalmatlan. Aztán meghallotta hogy a terepjáró magasabb sebességbe kapcsol. Előhúzta a .45-öst az övéből hogy el ne veszítse aztán teljes erőből futásnak eredt.

Amikor újra visszanézett a kocsit már jóval közelebb volt. Ő meg még mindig legalább százyardnyira volt a folyótól és sejtelve sem volt hogy mire számíton ha oda-ér. Netán valami meredek falu szurdok várja. A kelet felé magasló hegyek közti hasadéokban megjelentek az első napsugarak és éles fénybe vonták az előtte elterülő tájat. A hatalmas zárt terepjáró minden lámpáját és reflektorát bekapcsolva robogott utána nagyokat huppanva a rögös

gödrös terepen fel-felbőgő motorral valahányszor a kerek felpörögtek mert elemelkedtek a talajtól.

Lelőni nem fognak – mondta. Azt nem engedhetik meg maguknak.

Puskalövés csattant s a hangja körbepattogott a völgykatlanban. Akkor jött rá hogy a surrogás amit az imént a feje fölött hallott a folyó felé elszáguldó sörétszemek hangja volt. Visszanézett és látta hogy a hátratolt tetőablakban egy férfi áll derékig kiemelkedve fél kezével a tetőre támaszkodva s a másik kezében puskát tartva.

Éppen ott ahol a partot elérte a szűk kanyonból kiszabaduló folyó hirtelen széles nagy kanyart vett aztán sűrű magas nádas közt folyt tovább amíg hamarosan sziklafalnak nem ütközött és akkor dél felé fordult. Benn a kanyonban még sűrű sötétség volt. Fekete a víz. Lehengeredett a meredek partfalon aztán megkapaszkodott és feltápáskodott és megindult a hosszú homokos mart oldalában a folyó felé. De még húsz lépést sem tett meg amikor rájött hogy erre a kerülőre nincsen ideje. Fölpillantott a partfal peremére lekuporodott és a lábát maga alá húzva megindult egyenesen lefelé a lejtőn két kézzel markolva a maga elé tartott .45-öst.

Csúszva bukfencezve szánkázott lefelé szinte behunyt szemmel pisztolyát a melléhez szorítva hogy bele ne menjen a felkavarodó por és homok. Aztán kiszaladt alóla a

lejtő és már csak zuhant lefelé. Kinyitotta a szemét s azt látta hogy forog vele a friss hajnali égbolt.

Kavicsos vízparton ért földet és az ütődéstől felnyögött. Aztán éles szélű hegyes szálú fűben gurult tovább. Amikor megállapodott hasmánt hevert és kapkodva szedte a levegőt.

A pisztoly sehol. Négykézláb keresgélte a testével lelapított fűben míg rá nem lelt felvette és fölpillantott a partfal tetejére miközben a pisztoly csövét a karjához verdeszte hogy kirázza belőle a homokot. A szája is tele lett homokkal. Meg a szeme. Két alakot látott kirajzolódni az ég háttére előtt. Csőre töltötte a pisztolyt és rájuk lött erre visszahúzódtak.

Tudta hogy kúszva most nem jut el a folyóhoz annyi ideje nincsen ezért felpattant és futva vágott neki átgázolva a kavicsos sekélyen aztán végig egy hosszú homokpadon amíg el nem érte a mély vizet. Kibújt a zekéjéből ledobta és a kulcsait meg a tárcáját az ingzsebébe tette és legombolta. Vasas szaga volt a víz felől fújó hideg szélnek. Szinte az ínyén érezte. Ekkor eldobta az elemlámpát a pisztolyra rátolta a reteszt és bedugta a nadrágja derekába. Lehúzta a csizmáját és a szárával lefelé betúrta az öve alá kétfelől majd meghúzta a szíjat amennyire csak bírta aztán belemerült a vízbe.

Olyan hideg volt hogy elakadt tőle a lélegzete. Hanyatt

fordult a vízben és felpillantott a magas partra közben fúj-
tatva prüszkölve taposta a palakék vizet. A parton nem
látott senkit. Megfordult és úszni kezdett.

Az áramlat azonnal elkapta és besodorta a folyó kanya-
rulatába neki a parti szikláknak. Elrúgta magát. A feke-
tén fölébe magasodó orom mélyen benyúlt a víz fölé amit
alatta sötét kis hullámok fodroztak. Amikor végre sikerült
kiszabadulnia a sodrásból és átevickélgni a sekélybe újra
visszanézett és akkor már ott látta a terepjárót a partfal
tetején de nem volt mellette senki. Ellenőrizte hogy meg-
van-e még mind a két csizmája meg a pisztolya aztán rá-
feküdt a vízre hogy kiússzon a túlpartra.

Mire dideregve kikecmergett legalább egy mérföld-
del lejjebb találta magát. A zokniját elvesztette a vízben
és mezítláb futva kellett eljutnia a kövön a nádasig. Igye-
kezett hogy lehetőleg azokba a sima falu gömbölyödő kis
mélyedésekbe lépjen amelyekben a régiek a gabonát öröl-
ték. Amikor újra visszanézett a terepjáró nem volt sehol.
Hanem két ember jött futólépésben a meredek part tete-
jén a folyóval párhuzamosan. Már nem sok híja volt hogy
bevegye magát a nádasba amikor egyszerre ropogni kez-
dett körülötte a nád aztán dörrenést hallott majd a vissz-
hangját a túlparti sziklákról.

A felkarján találta el egy nagy szemű sörét. Olyan volt
mint egy darázscsípés. A kis ólomszem éppen csak a bő-

re alá fúródott be. Rászorította a tenyerét aztán bevette magát a nádasba. Közben folyton megbicsaklott a bal lába és alig kapott levegőt.

Amikor már mélyen benn járt térdre rogyott és térden állva kapkodta a levegőt amíg vissza nem tért a lélegzete. Közben kioldotta az övét és hagyta hogy a csizmája lepottyanjon a homokba aztán a nadrágja derekából elővette a .45-öst letette maga mellé és megtapogatta a karját. A sörét valahol kihullott a bőréből. Kigombolta az ingét levette aztán előrehúzta a karját hogy szemügyre vegye a sebet. Éppen olyan alakja volt mint egy sörétszemnek kicsit vérzett még és az ingből szövetszálak tapadtak bele. Csúnyán kékült már az egész felkarja. Kicsavarta az ingéből a vizet és újra felvette begombolta aztán felrántotta a csizmáját kihúzta a derekát és becsatolta az övét. Fölvette a földről a pisztolyt kivette belőle a tárat kiugratta a csőre töltött golyót aztán megrázogatta a pisztolyt belefújta a csőbe. Nem volt benne biztos hogy lehet-e még löni vele de úgy sejtette hogy valószínűleg igen.

Amikor a túloldalon kijött a nádasból és megfordult hogy visszanézzon nem látott semmit mert a nád legalább harminc láb magas volt mögötte. Kissé lejjebb kiszélesedett a folyópart és kis nyárfaliget nőtt. Mire odaért felhólyagosodott a lába a mezitlábba felhúzott csizmában. A karja megdagadt és lüktetett de a vérzés elállt és Moss kiült a napsütött kavicsos partra lehúzta a csiz-

máját és szemügre vette kisebesedett sarkát. Amint leült újra fájni kezdett a lába.

Kicsatolta az övén csüngő kis bőrtokot elővette belőle a kését aztán felállt és újra kibújt az ingéből. Könyéknél levágta az ujját aztán leült és kapcát tekert belőle a lábára és ráhúzta a csizmát. A kést visszatette a tokjába visszacsatolta aztán fogta a pisztolyt és fülelt. Csak egy rigó. Azon kívül semmi.

Amikor épp tovább indult volna újra meghallotta a motorzúgást de csak nagyon halkán a távolból a folyó túlsópartján. Kereste a szemével de nem találta. Arra gondolt hogy időközben az a két ember alighanem átkelhetett már a folyón és most ott csörtetnek valahol a nyomában.

Bement a fák közé. A törzsüket derékig sár lepte a tavaszi áradás iszapjától göcsörtös gyökereik csak a sziklákba kapaszkodtak. Megint lehúzta a csizmáját hogy lehetőleg ne hagyjon nyomot maga után a kavicsban aztán a csizmájával meg a kapcával és a pisztollyal a kezében fölkapaszkodott egy hosszú és keskeny sziklás padlatra mely a kanyon déli pereme felé vezetett s azon egyensúlyozott végig a szemét mindvégig az alanti folyóparton tartva. A nap akkor már merőlegesen sütött be a kanyonba és pillanatok alatt felszárította vizes lábnyomait. Amikor a kanyon torkolatától nem messze egy sima kőlapra bukkant végighasalt rajta. A csizmáját maga mellé állította. Már csak tízpercnyire volt a partfal tetejétől

de nem hitte hogy lenne még tízpercnyi előnye. A folyó túlszéljén héja röppent fel a sziklák közül visítva. Moss várt. Kisvártatva kissé feljebb a folyóparton egy férfi jött ki a nádasból megállt és körbekémlelt. Gépfegyver volt nála. Ekkor még lejjebb a folyóparton egy másik férfi is előbukkant a nádasból. Összenéztek aztán megindultak fölfelé a víz mentében.

Elhaladtak alatta és ő föltről követte őket amíg el nem tűntek a szeme elől. Tulajdonképpen egyáltalában nem ez a két ember foglalkoztatta a gondolatait. Hanem sokkal inkább a pickupján járt az esze. Amikor majd hétfőn reggel kilenckor kinyit a törvényszék valaki bemegy és az ajtó belső oldalára csavarozott vizsgalap alapján kikéri az üzemben tartó nevét és címét. Vagyis körülbelül huszonnégy óra múlva tudni fogják hogy ő kicsoda és attól fogva soha többé nem szállnak le róla. Soha.

Volt egy testvére Kaliforniában akit értesíteni kéne de mi a fenét mondjon neki? Hogy te Arthur figyelj csak van egy pár ismerősöm akik már úton vannak hozzád hogy lecsavarják a töködet egy franciakulccsal ha nem mondd meg nekik hogy hol vagyok ha tudod ha nem. Azt hiszem az lenne a legokosabb ha most mindjárt áthurcolkodnál Kínába.

Felült felcsavarta a kapcát ráhúzta a csizmát aztán felkelt és megindult a kanyon oldalában a partfal teteje felé. Amikor felért ugyanaz a lapos semmi fogadta mely

messze elnyúlt a távolba délnek keletnek és napnyugatnak. Ugyanaz a sótól kivert vörös föld. Meg hegyek közelebb s távolabb is. Meg a semmi. A hőségtől reszkető lég. Az övébe dugta a pisztolyát még egyszer lenézett a folyóra aztán elindult keletnek. A texasi Langtry csak harmincmérföldnyire volt. Toronyiránt. Tán még annyira se. Az annyi mint tíz óra gyaloglás. Legfeljebb tizenkettő. Csak hogy neki fáj a lába. A lába. A melle. A karja. Közben a kanyon lassan elnyelte mögötte a folyót. Legalább egy kortyot ivott volna a vízből.

II

Azt nem tudnám megmondani hogy a bűnüldözési munka veszélyesebb-e manapság mint azelőtt volt. Csak azt tudom hogy annak idején amikor én beálltam és volt valahol valami verekedés és az ember kiment intézkedni egyből belekötöttek. És akkor néha előfordult hogy helyre kellett tenni őket. Mert másból nem értettek. De persze vigyázni kellett hogy jól jöjjön ki belőle az ember. Ilyesmi manapság már nem szokott előfordulni de vannak helyette más sokkal rosszabb dolgok is. Egyszer például valaki fegyvert fogott rám én meg éppen akkor kaptam el a pisztolyát amikor el akarta sütni és a kakas pont a hüvelykujjamra csapódott rá itt a bögyénél. Most is megvan még a nyoma. De közben egyáltalán nem az volt hogy meg akart volna ölni. Néhány évvel ezelőtt történt csak nem is olyan régen hogy szép nyugodtan kocsikázok egy éjjel egy ilyen kis alsóbbrendű kétsávos aszfaltúton és egyszer csak utolérek egy pick-upot és látom ám hogy két pasas utazik a platóján. Pislogtak a fényszórótól én egy kicsit lemaradtam de a pick-up-

nak coahuilai rendszáma volt erre azt gondoltam én most megállítom ezeket és megnézem őket magamnak. Szóval felkapcsoltam a fényszórót mire azt látom hogy valaki elhúzza a vezetőfülke hátsó ablakát és kiad rajta egy olyan kis tömzsi sörétest az egyik pasasnak aki hátul ül. Mondanom se kell hogy két lábbal tapostam bele a fékbe. A jármű persze kifarolt úgy hogy a reflektor az útszéli bozótba világított de azt még láttam hogy a pasas a vállához emeli a fegyvert. Azonnal oldalt vágtam magam az ülésre és már hullott is szét fölöttem a szélvédő potyogtak rám a kicsi morzsái. A fél lábam még a féken volt és éreztem hogy csúszik az a nagy batár az árok felé és azt hittem fejre fogok állni. De megúsztam csak épp tele lett a kocsi földdel. Az a pasas meg még kétszer rám lőtt a platóról és végig kilötte az ablakokat az egyik oldalon de akkor már állt a kocsi én meg ahogy ott feküdtem az ülésen elővettem az oldal-fegyveremet aztán hallottam hogy elhajtanak és csak akkor tápázkodtam fel és minden esetre rálöttem párszor a hátsó lámpára de akkor persze már messze jártak.

Az a helyzet hogy az ember sose tudhatja hogy mibe mászik bele amikor megállít valakit. Kiszáll az ember valahol kinn az országúton odamegy a kocsihoz amit megállított és fogalma sincs hogy mit fog találni. Jó sokáig ott ültem a szétlőtt batárban. A motor lefulladt de a fényszóróim még világítottak. A kocsi csupa föld meg üvegtörmelék. Aztán kikászálódtam óvatosan letisztogattam magam

és visszaültem és ott ültem a kocsiban még jó darab ideig. Megpróbáltam egy kicsit összeszedni a gondolataimat. Az ablaktörlők belógtak a műszerfalra. Eloltottam a világítást és csak ültem a sötétben. Ha valaki habozás nélkül rálő egy járőrre akkor az a valaki nem lehet akárki. Soha többé nem láttam azt a pickupot. De más se. És a rendszámot se találtuk. Lehet hogy utána kellett volna menni. Vagy legalább megpróbálni. Nem tudom. Szóval visszahajtottam Sandersonba beálltam az útszéli büfé elé és mondhatom lett mindjárt nagy csődület. Jöttek a népek mert mindenki látni akarta a cirkálómat. Csupa luk volt a karosszéria. Olyan volt mint a Bonnie és Clyde kocsija. Rajtam meg egy karcolás se. Még az üvegtől se. Azért is jól letoltak. Hogy mért álltam oda a büfé elé. Azt mondták hencgni akartam. Talán úgy is volt. De mondhatom hogy az a korty kávé is nagyon rám fért már.

Minden reggel elolvasom az újságokat. Azt hiszem főleg azért hogy esetleg megtudjam belőle mire számíthatunk aznap. Nem mintha olyan sokra mentem volna vele mert semmit se sikerült elhárítani. Az az igazság hogy minden egyre nehezebb. A múltkor is itt minálunk jött össze egymással két nehézfiú az egyik Kaliforniából jött a másik meg Floridából. Épp félúton találkoztak. Szépen összeálltak és attól fogva együtt furikáztak fel-alá az országban rabolva és gyilkolászva. Már nem is emlékszem hány embert öltek meg. Azelőtt meg soha nem is találkoztak. Hát

ki lehet számítani az ilyesmit? Pedig hát nem sok ilyen alak lehet a világon. Legalábbis én nem hiszem. De hát mi tudom én. Nemrégiben egy asszony berakta az újszülöttjét a szemétdarálóba. Ki tud ilyet kitalálni? A feleségem már kinyitni se hajlandó az újságot. Lehet hogy neki van igazza. Általában úgy szokott lenni.

Bell a törvényszék hátsó lépcsőjén ment fel az irodájába. Beült a forgószékébe és az íróasztalon álló telefon felé fordult.

Na mi lesz már – mondta. Már itt vagyok.

Megcsörrent a telefon. Felvette.

Itt Bell seriff beszél – mondta.

Hallgatta a füléhez tartott kagylót. Aztán bólintott.

Nézze kedves Mrs Downie szerintem mindjárt itt lesz. Tegye meg kérem hogy egy kicsit később újra felhív. Igen asszonyom.

Levette a kalapját letette maga elé az íróasztalra és a szemét behunyva hallgatta a telefont. Közben az orrnyergét nyomkodta.

Igen asszonyom – mondta. Természetesen. Kedves Mrs Downie én soha életemben nem láttam még ennyi dögölt macskát. Biztos vagyok benne hogy mindjárt itt lesz csak egy kis türelmet kérek még. Kérem hívjon fel újra egy kicsit később.

Letette a kagylót aztán csak ült és nézte a telefont.

Pénz – mondta. Akinek van pénze az nem szorul rá hogy faágakra felakasztott döglött macskákról társalogjon mindenféle vénasszonyokkal.

Habár ki tudja.

Recsegve megszólalt a rádió adóvevő. Felkapta a kagylót benyomta a vételt és feltette a lábát az asztalra.

Itt Bell – mondta.

Szótlanul hallgatta a kagylót. Levette a lábát az asztalról és felegyenesedett ültében.

Vegyétek ki a kulcsot és nézzétek meg a csomagtartóban! Igen. Mindjárt ott leszek.

Ujjaival dobolt az asztalon.

Helyes. Ne oltsátok el a fényszórót. Tizenöt perc múlva ott vagyok. És hol van Torbert? Csukjátok vissza a csomagtartót!

Bell és Wendell beállt a leálló sávon parkoló járőrököcsi elé és kiszállt. Kiszállt Torbert is és ott várt a kocsija mellett. A seriff odabiccentett neki. Aztán megindult hátrafelé az út mentén a féknyomokat tanulmányozva.

Ti ezt már rögzítettétek – igaz?

Természetesen uram.

Hát akkor lássuk.

Torbert felnyitotta a csomagtartó tetejét körülállták és szemügyre vették a hullát. A férfi mellén alvadó vér-

ben úszott az ing. Az arca is csupa vér volt. Bell behajolt a csomagtartóba kivett valamit a férfi ingzsebéből és szét-hajtogatta. Egy junctioni benzinkút számlája volt. Az is véres volt.

Hát mondta – idáig tartott Bill Wyrick utazása.

Még nem néztem meg hogy megvan-e a tárcája.

Persze hogy nincs meg. De szerintem semmi kiterveltség egyszerűen pechje volt.

Közelebbről is megnézegette a hulla homlokán tátongó lukat. Szerintem egy .45-ös lehetett. Tiszta munka. Szinte mint a céllövöldében. A kulcsok megvannak?

Értettem.

Majd írja meg a jelentést.

Értettem.

Fehér férfi kb negyvenéves közepes testalkatú.

Hogy kell írni azt hogy Wyrick?

Mindegy. A nevét nem tudjuk.

Értettem.

Hátha vannak hozzátartozói.

Értettem. Kérek engedélyt kérdezni.

Tessék.

Az elkövetőről mit írnak?

Semmit. Adja oda Wendellnek a kocsikulcsot amíg ki nem megy a fejéből.

A kocsiban van.

Máskor ne hagyjuk benn a kulcsot a kocsiban.

Értettem.

Két napon belül kérem a jelentést.

Értettem.

Remélem hogy az a szarházi még Kaliforniában van.

Igen uram. Jelentem értem hogy mire gondol.

De az az érzésem hogy már nincs ott.

Igen uram. Jelentem nekem is az az érzésem.

Wendell. Kész van?

Wendell előrehajolt és köpött egyet.

Igen uram – mondta. Jelentem készen vagyok.

Torbertre pillantott. Ha valaki kérdezi erről a dologról mondja azt hogy maga nem tud semmit. Mondja azt hogy biztos akkor rakták bele a hullát a csomagtartóba amikor maga elment kávézni.

Torbert bólintott.

És majd maga és a főnök hoz nekem egy kis meleg vest a börtönbe igaz?

Ha nem tudjuk kihozni mi is ott leszünk a szomszéd cellában.

De azért ne viccelődjünk a hullákkal – mondta Bell.

Wendell bólintott.

Igen uram igaza van. Egy szép napon mi is hullák leszünk.

90-nel hajtott a drydeni lehajtó felé amikor meglátott egy döglött sólymot az országúton. A szél borzolta a tollait. Megállt kiszállt a kocsiból visszament a sólyomhoz

és leguggolt melléje. Megfogta az egyik szárnyát felemelte aztán visszajettette. A madár hideg halott sárga szemmel meredt a fölénk boruló nagy kékségre.

Nagytestű vörösfarkú sólyom volt. Fölemelte az egyik szárnyánál fogva odavitte az árokba és letette a fűbe. Ide járnak vadászni az országútra ott gubbasztanak a villanypóznák tetején és jobbra-balra szemmel tartják az országutat mérföldnyi távolságban. Hogy nem próbál-e valami aprójóság átfutni az úton. Akkor aztán lecsapnak rá. Mindig a nap felől hogy ne vessenek árnyékot. Ez szegény biztosan nagyon belemerült a vadászatba. Bell nem akarta volna hogy a teherautók szétlapítsák.

Ott állt az útszélen és a sivatagot nézte. Micsoda csend. Csak a villanyvezeték halk dudorászása. Az út mellett mindenféle gaz. Drótfű meg szamárkóró. Távolabb a száraz vízmosásokban sárkányok lába nyoma. A kopasz hegyek sziklái hosszú árnyékot vetnek már a késői napsütésben keletre meg a sivatag reszketve vibráló pereme a mérhetetlen ég alatt melyről a távolban zivatarok koromfekete fátyla csüng alá félkörben. Az Isten meg aki sóval és hamuval hintette be ezt a földet csak hallgat és nem szól semmit. Visszament a kocsihoz beszállt és elhajtott.

Amikor beállt a sonorai seriff irodája elé az tűnt fel először hogy le van zárva a parkoló. Sárga szalaggal. Aztán meg a csődület. Kiszállt és átment az úton.

Mi az? Mi történt?

Nem tudom – felelte Bell. Én is csak most érkeztem.

Átbújt a szalag alatt és felment a lépcsőn. Lamar felpillantott amikor bekopogott hozzá.

Gyere csak be Ed Tom! szólt ki neki. Gyere csak! Kész bolondokháza van itt.

Kiballagtak a törvényszék előtti gyepre. Néhány ember is hozzájuk szegődött az irodából.

Maguk menjenek szépen a dolgukra – mondta Lamar. Nekünk itt beszédünk van egymással.

Nyúzottnak látszott. Bellre emelte a tekintetét aztán meg a földre sütötte a szemét. Ingatta és elfordította a fejét.

Gyerekkoromban ide jártunk métázni. Éppen erre a helyre. Ezek a mai gyerekek már azt se tudják mi az a méta. Ed Tom én mondom ez csak egy örült lehetett.

Hallom.

Van valami nyom?

Semmi érdemleges.

Lamar elfordította a fejét. Megtörölte a szemét az inge ujjával. Úgy vedd ahogy mondom. Ez a szarházi egy percig sem fog börtönben ülni. Ha én kapom el.

Előbb csak kapjuk el.

Ez a gyerek nős volt.

Nem is tudtam.

Huszonhárom éves volt. Rendes jóra való fiatalember. Még egy szabálysértése se volt soha. Most meg mehetek

ki a lakására hogy legalább ne abból a kurva rádióból tudja meg a felesége.

Nem irigyellek.

Én ezt nem bírom tovább. Abbahagyom.

Menjek veled?

Á dehogy. De azért köszönöm. Nekem kell kimenem.

Értem.

Csak nem hagy békén az az érzés hogy ez valami olyasmi amivel azelőtt még sose volt dolgunk.

Én ugyanígy vagyok vele. Este felhívlak.

Kösz az jó lesz.

Elnézte ahogy Lamar átballagott a fűvön aztán fel a lépcsőn az irodájába.

Azért remélem nem hagyod abba – mondta. Szerintem itt még nagy szükség lesz rád.

Hajnali egy óra húsz perc volt amikor a busz beállt az országúti büfé elé. Három utas volt csak rajta.

Sanderson – mondta be a sofőr.

Moss előrement. Már út közben észrevette hogy a sofőr nagyon nézi őt a tükörben.

Mondja – szólította meg. Nem tudna kitenni engem a sivatagi lakókocsiparknál? Ott lakok a telepen és rossz a lábam de nincs senki aki kijöjjön elém.

A sofőr bezárta az ajtót.

Persze – mondta. Semmi akadálya.

Amikor beállított a felesége felugrott a díványról elébe szaladt és átölelte.

Már azt hittem meghaltál – mondta.

Most már látod hogy még élek abba lehet hagyni a nyalakodást.

Én nem nyalakodok.

Inkább csinálj egy kis szalonnás tojást én meg közben lezuhanyozok.

Hadd nézem azt a sebet a fejedben. Mi történt? És hol van a kocsi?

Szeretnék végre lezuhanyozni. Adj valami ennivalót!

Amikor kijött a zuhanyból tiszta alsónadrágot vett és leült a dekorítlemezzel borított kis konyhai asztalhoz. Az asszony meg azzal kezdte hogy: mi az ott a karodon?

Ez hány tojásból van?

Négy.

Pirítós nincs több?

Mindjárt jön még kettő. Llewelyn mi az ott a karodon?

Mire vagy kíváncsi?

Az igazságra.

Beleszürcsölt a kávéba és megszórta sóval a tojást.

Úgyse fogod elmondani igaz?

Nem.

És mi van a lábaddal?

Feltörte a csizma.

Az asszony megkente vajjal a meleg pirítóst odatette Moss elé a tányérra és leült a szemközti székre.

Szeretek éjszaka reggelizni – mondta Moss. Mint legénykoromban.

Mondd Llewelyn mi folyik itt?

Na idehallgass Carla Jean. Az van hogy most mindjárt összecsomagolsz aztán virradatkor indulás. Amit itt hagysz azt többé nem látod úgyhogy ne hagyj itt sem-

mit. A busz hét tizenötökör indul. Elmész Odessába és ott vársz rám.

A nő hátradőlt a széken és bambán nézte a férfit.

Szóval azt monddod hogy menjek el Odessába – mondta.

Azt.

És nem hülyéskedésből ugye?

Eszemben sincs hülyéskedni. A dzsem elfogyott?

Felkelt elővette a jégről a dzsemet odatette eléje az asztalra aztán visszaült. Moss lecsavarta az üveg tetejét kivett belőle egy kanállal rátette a pirítósára aztán a kés-sel szétkente rajta.

Mi van abban a táskában?

Mondtam már.

Azt mondtad tele van pénzzel.

Hát nem tudom mi más lehetne?

És most hol van?

Az ágy alatt a hátsó szobában.

Szóval az ágy alatt.

Pontosan.

Megnézhetem?

Huszzonegy éves nagykorú teljes jogú amerikai állampolgár vagy és azt csinálsz amit akarsz.

Még nem vagyok huszonegy.

Hát akkor vagy amennyi vagy.

És te most azt várod tőlem hogy felülök a buszra és elmegyek Odessába.

Igen most szépen fogod magad felülsz a buszra és elmész Odessába.

És mit mondjak a Mamának?

Mi lenne ha mondjuk hazamennél és beszólnál neki az ajtóból hogy Mama megjöttem!

És hol van a pickup?

Beteljesedett rajta a végzet. Semmi se tart örökké.

És akkor hogy fogunk reggel bemenni a buszhoz?

Majd megkéred szépen Miss Rosát hogy vigyen be. Úgyszincs semmi dolga.

Llewelyn mondd mit követtél el?

Kiraboltam a Fort Stockton-i bankot.

Ne etessél már.

Ha úgyse hiszed el amit mondok akkor meg minek kérdezzetsz? Na menj már és szedd össze a holmidat! Már csak kábé négy óránk van akkor kivilágosodik.

Hadd nézem meg a karodat!

Láttad már.

Hadd tegyek rá valamit.

Jó azt hiszem van még egy kis hubertusz balzsam a fürdőszoba szekrényben ha ugyan el nem fogyott. Ne nyaggass már folyton! Szeretném végre befejezni a reggelimet.

Llewelyn meglőttetek?

Nem. Csak azért mondtam hogy felpiszkáljalak egy kicsit. Menj már csomagolni!

Sheffieldtől nem sokkal északra kelt át a Pecos-folyón már Texasban aztán rátért a 349-es útra és délnek indult rajta. Amikor beállt a sheffieldi benzinkúthoz még csak alig világosodott. Vöröslött az ég alja de nem nagyon akart hajnalodni galambcsapat szállt el az országút felett s dél felé tartott valami tocsogó felé alighanem. Pénzt váltott a benzinkutasnál telefonált megtankolt aztán visszament fizetni.

Maguk felé se esett mostanában? kérdezte a benzinkutas.

Hogy érti azt hogy mifelénk?

Láttam hogy dallasi.

Chigurh összeszedte az aprót a pultról. Na és mi köze magának ahhoz hogy én hová való vagyok? Mi?

Nem volt benne semmi célzás.

Szóval azt mondja nem volt benne semmi célzás.

Csak úgy megkérdeztem hogy teljen az idő.

Ez maguknál a jó modor?

Már bocsánatot kértem. Nem tudom mit mondhatnék még ezen kívül.

Ez hogy?

Tessék?

Azt kérdeztem mibe kerül ez a szar?

Hatvankilenc cent.

Chigurh kitett egy egydolláros a pultra. A benzinkutas beütötte a pénztárgépbe kivette az aprót és kis toronyba rakva mint a krupié a kaszinóban a zsetonokat odatolta Chigurh elé. Chigurh közben egyetlen pillanatra se vette le róla a szemét. A benzinkutas nem nézett rá. Köhentett. Chigurh feltépte a fogával a kis nejlonzacskót kiszórta a tenyerébe a kesudió harmadát és eszegetni kezdte.

Lesz még valami? kérdezte a kutas.

Nem is tudom. Maga szerint lesz?

Valami baj van?

Mivel?

Akármivel.

Ezt maga kérdi tőlem? Hogy van-e valami baj?

A kutas elfordult és a kezét a szája elé tartva megint köhentett egyet. Chigurh-ra pillantott aztán elfordította a tekintetét. Kinézett az ablakon. Ott sorakoztak egymás mellett a töltőoszlopok. Köztük a kocsi. Chigurh megint bekapott egy kis marék kesut.

Lesz még valami?

Ezt már kérdezte.
Most már lassan zárni kéne.
Hát akkor zárjon.
Értem.
Mikor szoknak zárni?
Ilyenkor.
Mi az hogy ilyenkor? Hánykor?
Általában sötétedéskor. Amikor beesteledik.
Chigurh ott állt a pult előtt és lassan rágott.
Maga azt se tudja miket beszél. Jól mondom?
Tessék?
Azt mondtam hogy maga nem tudja hogy miket beszél.
A zárásról beszélek. Hogy mikor zárunk.
Mikor szokott lefeküdni?
Tessék?
Nem süket maga egy kicsit? Azt kérdeztem mikor szokott lefeküdni.
Hát úgy fél tíz felé. Kábé kilenc harminckor.
Chigurh kirázott néhány szem kesut a tenyerébe.
Jól van. Akkor majd akkor jövök vissza – mondta.
De már zárva leszünk.
Helyes.
Akkor meg mért akar visszajönni? Zárva leszünk.
Maga mondta.
Uram zárva leszünk.

Maga ott lakik abban a házban a kút mögött?

Ott.

Mindig ott lakott?

A benzinkutas kissé habozott a válasszal.

A feleségem apjáié volt – mondta. Eredetileg.

Szóval maga benősült ide.

Azelőtt Temple-ben laktunk. Hosszú évekig. A gyerekek is ott nőttek fel. Temple-ben. Körülbelül négy éve költöztünk ide.

Szóval benősült a boltba.

Úgy is lehet mondani.

Mi az hogy úgy is lehet mondani? Csak úgy lehet mondani.

Most már ideje hogy bezárjak.

Chigurh a maradék kesut is kiszórta a tenyerébe összegyúrta a nejlont és odatette a pultra. Feszés kihúzott derékkal áll a pult előtt és lassan rágta a kesut.

Milyen sokat kérdezget – mondta a kutas. Ahhoz képest hogy maga még azt se akarja megmondani hogy hova valósi.

Mi volt a legtöbb amit pénzfeldobással vesztett?

Tessék?

Azt kérdeztem mi volt a legtöbb amit pénzfeldobással vesztett?

Pénzfeldobással?

Igen. Pénzfeldobással.

Nem tudom. Pénzfeldobásra nem szokás fogadni. Az inkább arra való hogy eldöntsenek vele valamit.

Akkor azt mondja meg mi volt a legnagyobb dolog amit pénzfeldobással döntött el?

Nem tudom.

Chigurh elővett a zsebéből egy huszonöt centest és felpöckölte a neoncsövek hideg kék fényébe. Aztán elkapta a levegőben és odacsapta a csuklójára épp a véres kötés fölött.

Na mondja! mondta.

Hogyhogymondjam?

Úgyhogymondja!

Ésmirefogadunk?

Ne törődjönvele.

De mégiscsak tudnom kell hogymirefogadunk.

Nem mindegyaz?

A benzinkutas most először nézett bele Chigurh szemébe. Hideg azúrkék szeme volt. Egyszerre tükrös és fénytelen is. Mint a vizes kavicsok.

Na mondja már! mondta Chigurh. Mégsemmondhatom én magahelyett. Az nem járja. És nem is volna helyes. Na mondja már!

Énemfogadtam magával semmiben se.

Dehogyisnem. Feltette az egész életét. Csak nemvette észre. Tudjahogymilyen dátum áll ezen a pénzen?

Nem.

Ezerkilencszázötvennyolc. Huszonkét éve forog már és a végén itt kötött ki. Az én kezemben. Itt van a tenyere alatt. És vagy fej vagy írás. És magának kell megtipelni. Na mondja már!

És mit nyerhetek rajta ha eltalálom?

A neoncső kék fényében látszott hogy apró kis verejtékcseppek lepik az arcát. Végignyalta a felső ajkát.

Mindent jóember – mondta Chigurh. Mindent a világon.

Uram én nem értem ezt az egészet.

Na mondja már végre!

Legyen fej.

Chigurh felemelte a kezét a pénzről és odamutatta a karját a kutasnak hogy ő is láthassa.

Eltalálta – mondta.

Fölvette a pénzt a csuklójáról és odatartotta a benzinkutasnak.

Mit csináljak vele?

Tegye el! Ez a maga szerencsepénze.

Nem kell.

Dehogyan nem kell. Tegye csak el!

A kutas elvette a pénzt.

Most már tényleg zárnom kell – mondta.

Ne a zsebébe tegye!

Tessék?

Ne a zsebébe tegye!

Hanem hova?

Ne a zsebébe tegye! Mert akkor elkeveredik a többivel.
Jó akkor nem a zsebembe teszem.

Minden jó lehet egyszer még valamire – mondta Chigurh. Kis dolgok is. Amiket az ember észre sem vesz. Csak járnak-járnak kézről kézre. Az emberek észre se veszik olyan kicsiség. De egyszer egy szép napon majd el kell vele számolni. És akkor attól fogva minden másképpen lesz. Maga azt mondja hogy ez csak egy pénz. Apró. Nincsen benne semmi különös. Vajon mire lehet jó egy ilyen semmi dolog? Na látja ez itt a nagy kérdés. Hogyan válasszuk el a dologtól azt ami történik vele? Mintha bizony valami ami megtörténik a történelemben egy bizonyos pillanatban fölcserélhető lenne azzal ami meg egy másik pillanatban történik. Na hogy van ez? Maga mit gondol? Maga azt mondja hogy ez csak egy pénzdarab. És magának persze igaza van. Nem igaz?

Chigurh a tenyerébe söpörte az aprót a pultról zsebre tette aztán sarkon fordult és kiment az ajtón. A kutas meg csak bámult utána. Látta hogy beül a kocsiba. Gázt ad és a kavicsal felszórt padkáról ráfordul az országútra dél felé. A világítást nem kapcsolta be. A benzinkutas letette maga elé a pultra huszonöt centest. Aztán csak nézte. Mindkét kezével a pultra támaszkodott és csak állt ott lehajtott fejjel.

Nyolc óra tájt ért Drydenbe. Az útkereszteződésnél lévő Condra's vegyesbolt előtt kis időre megállt eloltott lámpákkal és járó motorral. Aztán bekapcsolta a világítást és a 90-es úton hajtott tovább kelet felé.

Az út szélére felfestett fehér jelek alkalmasint földmérők jelzései lehetek de a kis ék alakú nyilak mellett számok nem voltak. A kilométerórán figyelte a megtett utat aztán egy mérföld után lassított és lehajtott az útról. Lekapcsolta a lámpákat de a motort nem kapcsolta ki kiszállt és kinyitotta a széles csordakaput aztán visszaült a kocsiba. Áthajtott a sárfogó rácson behajtotta maga mögött a sorompót aztán megállt a kocsi mellett és fülelt hogy nem hall-e valamit. Visszaült a kocsiba és megindult a keréknyomok mély kátyúi közt.

A szögesdrótkerítést követte déli irányban. A Ford nagyokat huppant az egyenetlen talajon. A kerítés csupán kidőlt-bedőlt mesquite-fa póznákról csüngő három gírbegurba rozsdás drótszálból állt. Körülbelül egy mérföld után kavicszal felszórt platóra ért ahol egy hatalmas zárt Dodge terepjáró állt vele szemközt. Szorosan odagurult melléje és leállította a motort.

A Dodge ablakai olyan sötétre voltak színezve hogy szinte feketének tetszettek. Chigurh kinyitotta az ajtót és kiszállt. A Dodge utasülésén ülő férfi kiszállt előredöntötte az ülést és bemászott hátra. Chigurh megkerülte a pickupot beszállt és behúzta az ajtaját.

Mehetünk – mondta.

Beszéltél vele? kérdezte a vezető.

Nem.

Még nem is tudja hogy mi történt?

Nem. De indulj már.

Lassan lépésben megindultak a sötétben a sivatag felé.

És mikor akarod megmondani neki? kérdezte a vezető.

Amikor majd tudom hogy mit mondjak.

Moss pickupjához érve Chigurh előrehajolt hogy szemügyre vegye.

Ez az a pickup?

Ez. A rendszámot leszedték.

Állj meg ott mellette. Van itt valahol egy csavarhúzó?

Nézd meg a szerszámos ládában.

Chigurh kiszállt kezében a csavarhúzóval odament a pickuphoz és kinyitotta a sofőrülés ajtaját. Belső oldaláról lefeszegette az odaszegecselt kis alumínium vizsgalapot és a kis lemezt zsebre tette aztán visszaült a terepjáróba a csavarhúzót meg betette a kesztyűtartóba.

A gumikat ki hasította fel?

Nem mi voltunk.

Chigurh bólintott. Indulás.

A völgyben álló járművektől kissé távolabbra álltak meg aztán leballagtak a dombról hogy megszemléljék a

kocsikat. Chigurh hosszan állt szótlanul. Hűvös volt már a sivatag levegője rajta pedig nem volt kabát de mintha nem is érezte volna a hideget. A másik kettő ezalatt csak várt. Volt nála egy elemlámpa elővette és körbe járkált a kocsik közt. Végigjárta a hullákat. A két férfi kissé lemaradva követte.

Ez a kutya kié volt? kérdezte.

Nem tudjuk.

A Bronco kormányára rogyott hulla mellett megállt és közelről is megnézte. Aztán az elemlámpával bevilágított az ülések mögötti raktérbe.

A doboz hol van? kérdezte.

A kocsiban. Idehozzam?

Bejön rajta valami?

Semmi.

Egyáltalán semmi?

Egy mukk se.

Chigurh hosszan elnézegette a kormányon ülő halott férfit. Kissé megböködte az elemlámpájával.

Már puhulnak – mondta az egyik férfi.

Chigurh nem válaszolt. Kikászálódott a kocsiból megállt mellette és hosszan nézte a holdvilágnál a kötömbökkel teleszórt emelkedőt. Halálos csönd volt. Még nem lehetett három napja hogy a Broncóban ülő férfi meghalt. Előhúzta a pisztolyát a nadrágja derekából odafordult a kissé arrébb álldogáló kísérői felé és két gyors lövéssel

mindkettőnek golyót küldött a fejébe aztán visszadugta a pisztolyt az övébe. A másodiknak még volt annyi ideje hogy a fejét félre fordítsa és lássa a társát összeesni. Chigurh odalépett hozzájuk lehajolt és a másodikról lerángatta a vállára csatolt pisztolytáskát. Kivette belőle a kilencmilliméteres Glock pisztolyt visszament a terepjáróhoz megfordult vele felkapaszkodott a dombtetőre aztán vissza amerről jöttek az országút felé.